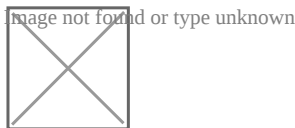

Ορατή χάρις: Η οσιακή κοίμηση των αυταδέλφων Κρανιαδών (Μοναχός Ιγνάτιος, Ι. Κελλίου Κοιμήσεως της Θεοτόκου (Παναγίας Κρανιας) Προβάτας Ι.Μ. Μεγ. Λαύρας)

/ [Πεμπτούσια](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bitly.com/1SbmS8N>]

Ο κ. Ν. Π. αναφέρει το εξής: «(Κάποτε) στον Εσπερινό διάβαζε ο Θ. Ως λαϊκός διάβαζε αργά και δυνατά. Ο παπα-Γρηγόρης τον κοιτούσε και χαμογελούσε ευχαριστημένα. Στο τέλος του Εσπερινού του λέω: “Πάτερ Γρηγόριε εμείς οι λαϊκοί δεν ξέρουμε τίποτα από ψαλτική και τα συναφή, οπότε μακροθυμήσατε για τα λάθη μας”. Με πήρε από το μπράτσο στην άκρη και μου είπε: “Όταν ένας άνθρωπος έχει χαθεί στο δάσος, φωνάζει δυνατά για να τον ακούσουν και να τον σώσουν. Οι λαϊκοί καλά κάνουν και διαβάζουν έτσι και να είσαι σίγουρος ότι η Μεγαλόχαρη τους ακούει. Να ’ξέρες πόσοι από μας μόνο μουρμουρίζουν ψαλτική, ενώ έχουν την καρδιά παγωμένη!”».

[IMG_7327_e144378649449322](#)

Μου λέει μέχρι σήμερα στο τηλέφωνο ένας κυρ-Θανάσης, που πολύ αγαπούσε τους Γεροντάδες και συνδέεται πολύ με το κελλί μας: «Γύρισα όλο το Άγιον Όρος, αλλά τέτοιους ανθρώπους, σαν τον Γρηγόρη και τον Καλλίνικο, δεν έχω συναντήσει». Και ο κ. Ν. Π. συμφωνεί: «Όταν το πρώτο επισκέφθηκα το Όρος, ήμουν παντελώς αδιάφορος για την θρησκεία και θεωρούσα εκ πεποιθήσεως ότι ο Μοναχισμός ήταν μια μορφή σχιζοφρένειας. Ζώντας από πολύ κοντά τα δύο γεροντάκια και βλέποντας την ακακία τους, την ελεημοσύνη τους και πλέον όλων την ταπείνωσή τους, συμπέρανα ότι, εάν η σχιζοφρένεια των μοναχών ήταν όπως η αγία ζωή των γερόντων, πιστέψτε με, πολύ θα ήθελα να ήμουν και εγώ ένας τέτοιος τρελός».

Τον Αύγουστο του 2007, στα εννιάμερα της Παναγίας, αξιώθηκαν από τον Δεσπότη Χριστό και την Κυρία Θεοτόκο να εορτάσουν τα 80 χρόνια της μοναχικής ζωής τους στο Άγιον Όρος. Την ημέρα αυτή ετέλεσαν ευχαριστήρια πανηγυρική θεία

Λειτουργία, στην οποία συλλειτουργήσαν οι Καθηγούμενοι των Ιερών Μονών Μ. Λαύρας, Ιβήρων και Σταυρονικήτα. Παρέθεσαν εορταστική Τράπεζα και έδωσαν αναμνηστικά δώρα στους παρευρεθέντες.

Κατά την παράδοση, στο κελλί της Παναγίας της Κρανιάς έλαβε το μέγα και αγγελικό σχήμα ο άγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς. Γι' αυτό και πανηγυρίζουμε στην μνήμη του, την Β' Κυριακή των Νηστειών. Η Προβάτα είναι η Σκήτη της Γλωσσίας, που αναφέρεται στον βίο του αγίου Γρηγορίου. Αργότερα ονομάσθηκε Προβάτα από το ιταλικό *privata*. Κατά τον Ιστορικό Γεράσιμο Σμυρνάκη «*privata...* δηλοί κεχωρισμένον τι και ανεξάρτητον μέρος ως ησυχαστήριον». Εδώ αγωνίσθηκαν εκτός από τον άγιο Γρηγόριο τον Παλαμά και πολλοί άλλοι σπουδαίοι ησυχασταί, όπως ο όσιος Νικηφόρος ο μονάζων, ο άγιος Θεόληπτος Φιλαδελφείας, ο άγιος Γρηγόριος ο Βυζάντιος και πολλοί άλλοι, διότι ο τόπος είναι ιδιαίτερα ησυχαστικός.

Εκτός αυτού η Σκήτη μας ήταν φημισμένη και για τους σπουδαίους καλλιγράφους της. Σε όλα τα κελλιά της υπήρχαν παλαιότερα διαλεχτοί καλλιγράφοι. Πολλές από τις χειρόγραφες Ακολουθίες που έχουμε σήμερα είναι εδώ γραμμένες.

Ας πούμε όμως και λίγα λόγια για την κοίμηση των Γεροντάδων.

Ο παπα-Γρηγόρης είχε πάθει ένα εγκεφαλικό επεισόδιο κατά τα μέσα του Μαΐου του 2003 και έμεινε για λίγο ημιπαράλυτος μέχρι τις αρχές του Αυγούστου του ίδιου έτους, οπότε βελτιώθηκε προσωρινά η υγεία του και σηκώθηκε από το κρεβάτι. Έχασε όμως κάπως την μνήμη του. Τον Μάρτιο του 2007 έπαθε και νέο εγκεφαλικό και έμεινε κατάκοιτος. Από τις αρχές του Νοεμβρίου του ίδιου έτους προαισθάνθηκε το τέλος του και έλεγε: «Εγώ θα φύγω». Το απόγευμα της 8ης Νοεμβρίου του 2007, εορτής των Αρχαγγέλων, τον επισκέφθηκαν δύο Πατέρες από την Ι. Μονή Αγίου Παύλου, ο π. Ν. και ο π. Σ., που πολύ τον παρηγόρησαν με την παρουσία τους. Αφού έφυγαν, η κατάσταση της υγείας του βάρυνε περισσότερο. Ζήτησε λίγο νεράκι και αφού το ήπια είπε: «Αφήστε με τώρα να ξεκουραστώ». Μετά από λίγο, σε ηλικία 95 χρονών, ήσυχα και ειρηνικά, άφησε την ψυχή του να πετάξει στον Κύριο, τον οποίο πιστά και με συνέπεια υπηρέτησε σε όλη την ζωή του.

Δύο χρόνια μετά κοιμήθηκε και ο παπα-Καλλίνικος, σε ηλικία 92 χρόνων. Οι γιατροί είχαν διαγνώσει καρκίνο του παχέος εντέρου, ο οποίος είχε ήδη κάνει μεταστάσεις στα πνευμόνια. Χρειάσθηκε να βγει για λίγο στην Θεσσαλονίκη για εξετάσεις. Βγήκε μετά τα εννιάμερα της Παναγίας του 2009. Οι γιατροί διαπίστωσαν ότι δεν έχει πολλή ζωή. Γι' αυτό και επέστρεψε στο Όρος. Όμως η υγεία του επιδεινωνόταν καθημερινά. Αν και οι αγροτικοί γιατροί του Όρους του

πρότειναν να βγει στον κόσμο, για να νοσηλευθεί σε Νοσοκομείο της Θεσσαλονίκης, αυτός προτίμησε την παραμονή του στο κελλί του, στο οποίο επί ογδόντα χρόνια αγωνίσθηκε, λέγοντας: «Καλύτερα εδώ. Ό,τι κάνουμε εδώ». Στις 18 Σεπτεμβρίου του ίδιου έτους, κατά τις 9:30 το πρωί, ζήτησε να μιλήσει με τον ιατρό Νικόλαο, που τον φρόντιζε τελευταία. Του λέει: «Νίκο, σ' ευχαριστώ πάρα πολύ, γιατί τόσα χρόνια μας εξυπηρέτησες. Να 'ναι η οικογένειά σου καλά. Να 'στε όλοι καλά. Εγώ τώρα φεύγω». Μετά ζήτησε ένα καφέ και ένα κουλουράκι. Αφού ήπια τον καφέ, είπε να τον ξαπλώσουν, γιατί ήταν μισοκαθισμένος. Πήγα να του φέρω λίγο φρέσκο νερό, αλλά εν τω μεταξύ ο παπα-Καλλίνικος παρέδωσε την ψυχή του στον Κύριο.

Οι μακαριστοί Γέροντές μου παπα-Γρηγόριος και παπα-Καλλίνικος εκόσμησαν με την χαριτωμένη ζωή τους τον Αγιώνυμο Άθω. Τώρα βρίσκονται κοντά στον Χριστό, για την αγάπη του οποίου αγωνίσθηκαν πολύ φιλότιμα ογδόντα συναπτά έτη. Εμείς οι περιλειπόμενοι ας αγωνισθούμε να αποκτήσουμε τις αρετές τους, και μάλιστα την απλότητα και ταπείνωσή τους, την πίστη και την αγάπη τους στον Θεό και τον πλησίον, και ας τους παρακαλέσουμε να πρεσβεύουν για μας στον Άγιο Κύριο, ώστε και εμείς να τύχουμε του θείου Ελέους, όπως αξιώθηκαν να το γευθούν και εκείνοι.

Πηγή: Ετήσια έκδοσις Ιεράς Μονής Οσίου Γρηγορίου, Αγίου Όρους, «ο Όσιος Γρηγόριος», περίοδος Β΄, έτος 2012, αριθμ. 37.